

המביא גם פרק שני גימין

יח.

עין משפט
נר מצוה

בד א טור שו"ע אה"ע
 סי' קס סעיף ד:
בה ג מ"י סי' א' מהל'
 גירושין הלכה יח
 סמג עשין ד טו"ע אה"ע
 סימן י' סעיף א:
בו ג מ"י ס' פ"א מהלכות
 שמיטה הלכה יג סמג
 גלאון רפ"ט טו"ע ח"מ סי'
 קס סעיף א אה"ע סי' קא
 סעי' א[ן]:
בז ד מ"י שם הלכה יח
 טו"ע שם סעיף טו:
בח ג מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשין ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בט ג מ"י שם הלכה יח
 טו"ע שם סעיף טו:
בכ ג מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשין ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בד ג מ"י שם הלכה יח
 טו"ע שם סעיף טו:
בה ג מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשין ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בז ג מ"י שם הלכה יח
 טו"ע שם סעיף טו:
בח ג מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשין ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בט ג מ"י שם הלכה יח
 טו"ע שם סעיף טו:
בכ ג מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשין ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:

פסקי רי"ד (המשך)

[illegible]

וְאֵלֵהֶם בְּבִסְתִּיהָ מֵאֵי. פִּירֵשׁ בְּקוֹטֶרֶס מֵהַ הוֹעִילוּ חֲכָמִים
בְּתַקְנָתָם בֵּין לַעֲנִין וְזוֹת בֵּין לַעֲנִין פִּירוֹת דְּטֶרְפָּה
לְקוֹמוֹת מִיּוֹם הַחֲמִיּוֹה אֵעִיג' לְדַלֵּיל אֲמֹר רִישׁ לְקִישׁ דִּישׁ לְבַעַל פִּירוֹת
עַד שַׁעַת חֲמִיּוֹה^כ הֵכֵל מוֹרֵה דִישׁ לְבַעַל פִּירוֹת עַד שַׁעַת מִמֵּיהָ^ז כִּיּוֹן
דְּלֵאִי מִפִּיִּיסָה תִּפְיִיסִים וּמִיּוֹה הֵהוּא
דְּגִיטִין הַבָּאִין מִמְדִּינָה הִפִּיר דְּפִירֵשׁ
בְּקוֹטֶרֶס לְתַרְוּוֹיְהוּ פִּירֵשׁ קֶלֶת
קֶשֶׁה לְהַלֵּם לֹא יִפְסֹד רִישׁוֹ מִשַּׁעַת חֲמִיּוֹה
לְרִישׁ לְקִישׁ כִּיּוֹן שֶׁכֵּן אִיהֵה אֲלָלוּ הִיּה
מִגֶּרֶשׁ לְאַתֵּר וְעוֹד קֶשֶׁה לְרִישׁ דְּמֵה
הוֹעִילוּ חֲכָמִים בְּתַקְנָתָם מִשַּׁמֵּעַ
דְּהַשְׁמָא אִיכָּה לְמִיחָשׁ כִּאֲלוּ לֹא הִיּה
כִּיּוֹן וְזֵה אִילוּ דְּבִאָּין כִּיּוֹן חוֹשָׁשִׁים
שֶׁלֹּא תִפְסִיד הָאֶשָּׁה וּמִשַּׁשָּׁא דְּהִכָּה לֹא
מִשּׁוֹם אֲשֶׁה אֲלֵה אֲלֵה מִשּׁוֹם לְקוֹמוֹת^א
וְגֵרָה לְרִישׁ דְּהִקֵּן תִּרִי פִּירִי לְמֵאֵן
דְּאֲמֹר שִׁמְאָה יִחְפֹּה אֲבָל לְמֵאֵן דְּאֲמֹר
מִשּׁוֹם פִּירִי יִיחָא בְּדִלְדִין מִפְסִידִין
לְקוֹמוֹת מִשַּׁעַת חֲמִיּוֹה;

הנהו קלא אית להו. פירש
צקונטרס דבעיא לאמרו
ראיה אימת מנא גיטא ליה
לדענין וזנ"ל דנאי דידוע שלא
לידה ביום הכתוב צו מ"מ יכול
לחפז ולומר שנתן לו קודם
שזיננה כמו קודם שתיקנו
זמן ואור"י קלא אית להו
כשרואין בזמן שזמן הכתיבה
היא קודם המסירה אית ליה
קלא למילתא ומסקי אדעתיהו
לדע יוס המסירה וא"ת ובההוא
לנה תיקנו זמן וי"ל ע"י
הזמן יש לו קול לפי שרואים
ע"י הזמן שבו שהנתינה אינה
ביום הכתיבה וא"ת ומלאן
למה משום צת אחרות
זמן הו"ל דלמך כותבין זמן
בגיטין דלפ"י בזמן הזה משמע
דבעי זמן דתתן (לקמן דף פו.)
ג' גיטין פסולים וי"ל גזירה
שמה יחפה על צניה ממזרים
אי נמי מהרה יבנה בית המקדש
אי"נ שלא יאמרו וינחה אחר
גירושין ויחזירנה דגרסא
שזיננה מותרת לחזור
דלאמרנין בפ"ב דטובה (דף קי.)
השולח שם פ"א שיש
בו' וצ"ב ישן אין חוששין. פירש
א"ע"פ שצריכה להמתין
שלושה חדשים לאו משום
דחיישינן שמא בתוך כך יבא
ועליה דהא לגט ישן אין
חוששין אלא דלאמרנין
לעיל שמא יאמרו שתי נשים
בחדר כו'. **המשלש** שם
פ"א שיש בו' וצ"ב ישן חוששין
לדרכו וצונטן פירש כן
אלא מייירא אפילו הוא
צעיר ונקט כן דצריכה המשלש
לרבותא דלע"פ שהוא צעיר
מותרת לינשא מיד ואין
חוששים לגט ישן ולעיל
נקט השולח לרבותא דלע"פ
שאין צעיר צריכה להמתין
שלושה חדשים. **מאימתי**
כתובה משמטת. הא דלמר
בגיש פ' א"ע"פ (כתובות נה.)
תנאי כתובה ככתובה דמי
לשצנינה קשה לר"י מאי
אירא

עשה צ"ד מ'פוק ליה דלא משמט כחובה ותוספת מדי דהוא אשכר
ט אלל מלוה וכ"ס כחובה ותוספת דוחק לומר דאחיא כרבי יוסי
והקפה כחובה לרב או אגמה או זקפה לשמואל דמשמט נמי תוספת:
קס קרי ליה קס אכל חאזים י' צו נוסח ופס: **ב**ה מעשה
נמו בשער דלאמרין בכל דוכתא כשעמד דין דגזי ממעבדי:
עוב הכחובה בע"ס ולחומתה צמואי שבת ואין נכון לעשות כן משום
תש מדי"ט דלאמרין צ"ב (דף קעב.) אי ידעימו יומא דאשקיתו ביה
ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מזומנים לחתום דפרשיטא לעיל:
חיישין

ידיהם ללוחם. אולם, כפי שכתבנו, הנהגת השירותים המיוחדים של המשטרה הישראלית היא להגן על החוק, ולא להגן על החוקים. לכן, במקרה של פגיעה בחוקים, המשטרה תתערב. במקרה של פגיעה בחוקים, המשטרה תתערב. במקרה של פגיעה בחוקים, המשטרה תתערב.

ואוֹתוֹתֶיהָ בְּיָסוּסֶיהָ. יָמִים רַבִּים: דָּאֵי מִפְּיִסָּה. בְּהֵדִיָּה בְּקֻטְוֹת
שְׂבִינִיָּה: סִפְיִים. וְלֹא יִגְרֻסָּה. וְלֹא אִפְיִסָּה וּגְרָסָה וּמִי מִטָּא גִטָּה
לְיֵלֶדָה הוּא דֹאגְרָסָה: לֹא מִקְדִּים כּו'. לֹא רִגְלִי לִנְמִעַבַּד הִכִּי לֹאנּוּחִי
לְבִי: מִקְדִּימָה דְּרִיזִין דְּלֹא יִחַל לֵיהּ בְּגִירוּשָׁין פּוֹרְעוֹת הוּא לְגִבְיָה וְלֹא מִקְדִּים
לְבִי: ^א מָה וְעֵלְיוֹ חֲלִים בְּתַנְקָן.

וְאוֹתֵיהֶם בְּכִיסְתֵּיהֶם וְדָרְסוּהֶם
אָמַר לֵיהֶם (ב) לֹא מִקֵּץ
לִנְפִשָּׁה אָמַר לֵיהֶם
הַבָּאִים מִמְּדִינַת הַיָּבֵשׁ
מִזֶּה עַד תִּשְׁרִי מִה הַיָּבֵשׁ
אָמַר לֵיהֶם *הֵנָּה קֵץ
מֵאִימַתִּי מוֹנִין לִגְמֹל
וְשִׁמּוּאֵל אָמַר מִשְׁעַת
נָתַן בְּרַךְ הוֹשִׁיעָא לְשִׁמּוּאֵל
בַּחֲצֵר אַחַת זֶה אֶסְוֹר
אֲבִי זֶה זְמַן גִּטָּה מוֹת
מוֹכִיחַ עָלֶיהָ תֵּנִי אֲבוֹת
דְּשִׁמּוּאֵל תֵּנִי כוֹוֹת
לְאִשְׁתּוֹ וְנִשְׁתַּחֲוֶה שְׂמֵי
בְּשִׁהְיָעָם גַּם לִידָה צָר
וְלִגְמֹל יִשְׁן אֵין הוֹשִׁיעָא
עֲמָה תֵּנִי כוֹוֹתָהּ

מסר הגט שלש כדי לגרשה זו לסוף ג' חדשים והוא הלך לדרכו: מוסרם ליוסף מיד. דמשעת כתיבה מניין: כתיבה מאתימה (א) כתיבה. כשאר שטר מחוב ומשמומה צריכה: משפגום ששטפרע קלם דגלי דמח דעומתם וליוגש וליפרע: וסוקוף. עליו המותר בצמחיה דנפקא לה משום כתיבה ומעשה שצונו משמט וכל עלה שס שטר חוב: פגמה. כיון דגלי דמחיה בצפרעון קרינא ציה לא יגוש: וקפה. חת בצמחיה: אונם. את בצמחיה חייב חמשים כסף: וקנס. דמוזיא שס

רע: **מאימי נוקפין**. כלומר מאימתי
היה מוקפה: **העמדה**. הרי היא
מוקפה: **כמעשה צ"ד דמיא**. דתנאי
צ"ד צ"ד: **היא: מה מעשה צ"ד**. חיוביה
ממשום פסק דין הוא ואע"ג דלא
האריחמיס הלכך אין שם הקדמה
ונכתבים ציום ונחתמין צלילה: **אף**
וכסובה. משעת כתיבה דנכנסה לחופה
דקירוב חתנות הוא חיל שעבודה
ואע"ג דלא אחמיס: **עסוקים באומו**
עינין הוו. מכתובה עד חתימה ואפי'
בצאר שטרות כשר: לא שנו. דשטרות
הנכתבים ציום ונחתמיס צלילה
אנל עסוקים: **אנל עסוקים באומו** עינין.
כיון שהעדים מזומנים לחתום אלל
שבעל כרחם יריכס להמתינ עד שיסיס
הסופר את השטר ואע"ג דאיתרמי
ליה חתימה לאורתא: **כשר**. שהרי
משעת כתיבה נמי אית ליה
קלא: **אין לו פירות**. וכי טרפה
מזומן כתיבה צדין טרפה:

לדאן תוספת כתובה משמטת משום דתנאי כתובה ככתובה דמי והוי
שכיר והקפת החנות לאיכא מ"ד במסכת שביעית (פ"י מ"ה) דלא מ
דפליג התם ואמר דמשמט וגרלה לר"י דהא דקאמר לשיעית היינו שפ
אונם קנם ופתוי. קנן הוא מוציא שם רע ומשום דלית ביה א
בית דין נכתב ביום בו'. דמשעת פסק דין איכא קל
אף כתובה נכתבת ביום ונחתמת בל"ה. יש מקומות שנוהגין
תוספת דלמלא לית ליה קלא' ומיהו היכא דקנו מנייה' ליכא
כתובו ויומא דאקנימו ביה: **אבר** עוסקין באותו ענין בשיר. דא

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עה:], (ב) יצמות
מב, (ג) [לקמן עו:],
(ד) [צ"מ יט:], (ה) צדפ"ר
דיבור מה הועילו הוא קודם
ד"ה לא מקדים ועי' חו"ס'
ד"ה ואנחיה צביטתה,
(ו) [דברים טו:],

הגהות הב"ח

(א) ד"ה מה הועילו
וכו' בין לעמין זנות בין
לעמין פירות דטרפה:
(ב) ד"ה גט יסן וכו' קודם
לנכה בלומר שם:
(ג) ד"ה מאימתי תהא
קטורה בשאר:

מוסף תוספות

א. וכו'ן שכן לא מוקדם
ה' וכו'ן טרפה, ה'מ'
ה'מ' יוש' ב'רש' נרש'ה
מנח'ה, אבל רש'ה.
ג. שלא גמר בדעתו
ל'רש'ה, רש'ה, א. ג. לא
מסור'ה לקחוח'ה שלא כד'ן.
ד. הי'ן ט'ט'ן
רש'ה, מו'ן 'ה'ה'ן.
ה. דלמ'ט
למ'ש'ח
ו. לחפ'ו, מו'ן 'ה'ה'ן לע'ל'ת
ד'ה'ה' מו'ן. א'ן תוש'ש'ן
ז. מ'ש'ח תחיד'ו מ'ש'ח, רש'ה.
ח. וד'ד'ן נו'תן רש'ה
מאח'ם ש'ן ש'קול' יוצ'א
שנכתב'ה ח'ב'ה הכל
וידע'ן א'ן ח'ב'ה ה'ה'ן
ש'ח'ב'ה מאח'ם וא'ם
אלמנ'ה ש'ן ש'ח'ב'ה
מנ'ה, אבל תוספ'ת, ע'ר'ם
א'ן דמפ'ק קל'א כ'ס'ך
ה'ח'ב'ה, יוש' ח'ב'ה
מ'ר'ב'ה רש'ה ח'ב'ה
מופ'ט'ת, רש'ה, א. ש'ש'ע
ח'ב'ה.
ט. דמשע'ת ק'נ'ן ש'יעב'ר
נפ'ש'ה, רש'ה, א. ו'ק'נ'ן
י. לא א'ת' ל'ת' י' מ'ר'ן.

פסקי רי"ד

ויגש ותבסג: א"ל רבינא
 לרבא תבתיא וואביהו
 בכיסיא דאזימפיה
 נשיים מאי פ"י תבוי
 ותחמו ליחא ואחר
 לחתו לה שמא תתסי
 ועזא מן הקטשות שבניהן
 וכו' נתיסרו ותנו לה
 ורואי נמורטי אלא משע
 השתנו מן מה הועיל
 חכמים בתקנתא פ"י
 יוחנן מקשה דאמר משום
 חא תחזי דאזי לר"ל
 האמר דמשעת החתימה
 של פירות הוציא
 שאיחר נתנה הגט עדדיו
 בחיותא וזכי לו: רמי
 ליה אל מקום [אשכנז]
 פורענותא לנשיא. פ"י
 אפי' לחוש לכך שאין
 אדם מניח לכתוב כן
 שפורענות הוא לו ואינו
 תכובא אל בשעה שרצוה
 ליתוי: א"ל רבינא לרב
 ואזי נטיין בחכאים מדינתי
 ויבטוי ימיתכיא: בניין אל
 משום דעשרי מן הועיל
 חכמים בתקנתא: א"ל
 ויבטוי לית ליה. פ"י
 ויבטוי לאתריי עשרי אימתי
 משא ניהי ליה: תאמר
 אפ"י מותין לגט. פ"י
 ג' חדשיש שניי חזי צריכה
 להמירך דעל גושא רב
 משעת נתיא ושומאל
 אפ"י משעת תכתיב פ"י
 משעת תכתיב אתי וכו'
 להתיר צעה וכו' וכו' וכו'

כל שנתייחד עמה מאחר ש
שמה תתעבר בין כתיבתו ל
שמה בא עליה והלכך מונין
תנשא (לכתחלה): תניא כותי
חדשים ולגט ישן אין חושש
כמה ימים אע"פ שהוא אומר
המשליש גט לאשתו ואמר לו
אין חוששים שהרי לא ניתוח
כתיבה והלכתא משעת כתיב